

A KERESZT TÖVÉBEN

A SÜMEGI FERENCES KEGYTEMLOM HAVILAPJA ♦ III/14., 2011.DECEMBER 13. ♦ ÁRA: 50 FT

JÉZUS SZÜLETÉSE

Mennyei Atyánk végtelen szeretete abban mutatkozott meg, hogy Fiát, Jézust elküldte, elengedte hozzánk a Földre.

A gyűjtést ismerjük, az adást, az osztozást tanulni kell. A ragaszkodás könnyen kialakul, az elengedés már jóval több erőfeszítést igényel. A harciasságra, az erőszakra azonnal készek vagyunk, a szelídséget, a békességteremtést hosszú ideig kell tanulni, gyakorolni. Hatalmi pozíciókat betölteni, erre készen állunk, a szolgálat életformája jóval nehezebb, rögzösebb. A kritizálásra rááll a nyelvünk, a dicséretre már kevésbé. A könnyű utat gondolkodás nélkül választjuk, a nehezebb ellenállás irányába jóval ritkábban megyünk.

Mennyei Atyánk csodálatos példát mutatott az elengedésre. Tudta, hogy saját Fiát farkasok közé küldi bárányként. Azt gondolta, „a fiamat csak becsülni fogják...” (Mt 21,37).

Nem így történt. Nem becsültük a Fiút. Ahogy nem becsüljük a köztünk járó, élő szenteket, prófétákat, igaz embereket sem. Az elengedés a szeretet döntő mozzanata. Ezt mindenkinek meg kell tanulnia.

Amikor egy férfi és egy nő szeretetszövetséget köt, először azt kell tudatosítaniuk, hogy házastársuk nem a tulajdonuk. Nem birtokolhatják, nem használhatják kényük-kedvük szerint. Pedig sokan gondolják, gyakorolják ezt: „Az enyém vagy, megszereztelek, többet el sem engedlek.” Birtoklási vágyunk

végtelen és féktelen. A szülő kötelessége, hogy ne láncolja magához a gyermekét, hanem adott időben tudja elengedni is, hogy önálló, autonóm személyiség lehessen. A szülők árnyékában senkiből sem lesz igazi felnőtt, mert görcsös ragaszkodásukkal akadályozzák a felnőtté válást. Aki elengedi gyermekét, az kapja vissza igazán. Aki ezt nem tudja megtenni, az elveszíti.

*„Aki Istent szereti benned,
úgy őriz meg, hogy elenged,
aki önmagát szereti benned, úgy veszt el,
hogy görcsösen
ragaszkodik hozzád.”
(Simon András)*

Ahogy eljár felettünk az idő, a természet megtanítja: mindent el kell tudni engedni. Meggyengül a látásunk, a hallásunk. Ízlelésünk, szaglásunk erőteljesen megkopik. Testünk erőtlenedik. Aki nem tudja elengedni a pénzt, a hatalmat, majd a múló idő megtanítja rá.

Amikorra vissza kell térnünk mennyei Atyánkhoz, addigra már nem szabad ragaszkodnunk semmihez, senkihez. A halál megtanít arra, hogy mindent és mindenkit elengedjünk.

Miért kötődnek a Karácsonyhoz ezek a gondolatok? Mert mennyei Atyánk nagyszerű példát mutatott: elküldte a Fiát, hogy általa éljünk.

P. Vincze

ÉRTÉKSEMLEGESSÉG?

A korunkat átható erkölcsi relativizmus azt hirdeti: „Nincsenek abszolút értékek; igazságunkat, értékeinket magunk határozzuk meg. Nincs jobb és rosszabb, ezért a nevelésben értéksemlegesnek kell maradnunk.” – Hol sántít ez az érvelés? Mitől akar semleges maradni, aki értéksemlegességet követel?

1. Érték az, ami irányítja az ember cselekedeteit (pl. hazaszeretet, szakértelem, családi egység, zene, sportolás, segítség stb.) Ha értéksemlegesség ürügyén a fiatalokat megfosztják ezektől az irányfényektől, vakon fognak sodródni a világban. S mivel érték nélküli állapot nem létezik (hiszen valamiféle irányadók mindenkinek az életében jelen vannak), az igaz értékektől megfosztva könnyen rossz értékeknél kötnek ki. Aki elveszíti a morált, nem amorális (értékek nélküli), hanem immoralis (rossz értékek által irányított) állapotba kerül.

2. Az értéksemlegesség fogalma önellentmondás: kényszerít, hogy az értéksemlegességet az általunk legfontosabbnak tartott értékek fölé emeljük, azoknál fontosabbnak hirdessük. Ezzel pedig maga a semlegesség sérül.

3. Az értéksemlegesség megvalósíthatatlan: minden egyént és kultúrát bizonyos értékek határoznak meg, amelyektől nem tudja függetleníteni magát. Az ember nem tudja nem közvetíteni az értékrendjét: minden megnyilvánulásával, akarva-akaratlan sugározza magából és példájával közvetíti környezete felé.

4. Az értéksemlegesség alapja az a kijelentés, hogy semmi sem abszolút, nincs abszolút igazság. Ez azonban önellentmondás, hiszen abszolút

igazságként jelenti ki, hogy nincs abszolút igazság. Ugyancsak csúsztatás az az állítás, hogy „minden érték, vélemény, viselkedés egyformán jó és elfogadható.” Ha ez igaz volna, milyen alapon bosszankodhatnánk, ha betörnének a lakásunkba? Hiszen a rabló csak a saját, „más” értékrendjét valósítaná meg... Milyen alapon bosszant a betörés, ha nincs abszolút igazság, ami sérelmet szenved?

Az abszolút igazsággal kapcsolatos társadalmi irányvesztést igazolja George Barna felmérése, mely szerint a fiatalok 72%-a úgy véli, „az dönti el, hogy valami erkölcsileg helyes vagy helytelen, hogy bejön-e, vagy sem”. Már csak az a kérdés, hogy ezek szerint helyes, ha valaki meglöp vagy megerőszakol valakit, mert az éppen „bejön” neki?

Az abszolút igazság tagadása azt jelenti: minden kultúrának megvan a maga „igazsága”, és egyiket sem tekinthetjük abszolút értelemben jónak vagy rossznak. Legfeljebb azt mondhatjuk, hogy bizonyos értékei egy másik kultúra számára elfogadhatatlanok.

Ennek ellentmondásossága nyilvánvaló, ha meggondoljuk, hogy ezen az alapon nem ítélné el a hágai bíróság a náci bűnösöket, hiszen csak a náci kultúrában elfogadott „igazság” szerint jártak el – miközben mindenki számára nyilvánvaló, hogy borzalmas bűntettek követtek el.

Az abszolút igazságról megfélemező mai világ sok tekintetben az antik Colosseumhoz hasonlít, ahol az arénában gyermekeink, fiataljaink küzdenek a vad oroszlánokkal – a céltalansággal, a depresszióval, a korán elkezdett szexuális élet következményeivel stb. Védelmet csak az nyújthat, ha igazi értékekkel vértessük fel őket.

Ebben a rovatban Assisi Szent Ferencnek lelkiségét ismerhetjük meg jobban. Egy könyvnek a segítségével indulunk és járunk ezen a lelki úton.

4. rész

Háború és megtérés

Amint a tánc és a színjátszás állandó jelenség Assisiben, úgy a háború is. Ez 16 éves korában, 1198-ban válik Ferenc számára véresen komollyá. Konrád von Lützen, a német császár Assisi várbeli helytartója hosszú ellenállás után kénytelen meghajolni III. Ince pápa követelése előtt. Roccát át kell adnia a pápának. A polgárok azonban nem hagyják kihasználatlanul az "interregnumot". Megostromolják a várat, és a földdel teszik egyenlővé. A köveket pedig felhasználják azon városfal építéséhez, amely ezentúl a város függetlenségét hivatott oltalmazni. Ferenc számára jó alkalom ez arra, hogy elsajátítson egy olyan mesterséget, amelyet később még felhasználhat a templomok felújításánál. Amikor tizenhét éves lesz, Ferencet is magával ragadja a városban már régóta érlelődő forradalom. A köznép elúzi Assisiből a nemeseket, és házaikat felgyújtja.

A hontalanná vált nemesek a rivális városba, Perugiába menekülnek. Ferenc már betöltötte huszadik életévét, amikor részt vesz a collestradai csatában, amely vérfürdővel végződik. Ebből ugyan élve kerül ki, de fogságba esik. Egy évet kell várnia Perugia sötét börtöneiben, betegen és kétségbeesetten, míg atyja ki tudja váltani.

Ferencet tehát húsz éven keresztül a történelem alakítja, mielőtt ő maga formálná a történelmet. Új egyénisége természetesen nem egy pillanat alatt fejlődik ki. Talán másokénál lassabban

érlelődő folyamatban alakul át és talál önmagára.

A kezdeti időszak hatása már megmutatkozik jellemében, még a többnyire negatív tulajdonságaiban is. Mértéktelenül szórja például a pénzt. A magántulajdon és a pénz iránt sohasem tanúsít tiszteletet. Ez a vonása új személységében is változatlanul megmarad. Egész életét gondtalan spontaneitás, pazarló magatartás, a hiábavalóság gondolata jellemzi. A magántulajdont megtiltja magának és közösségének.

Állandóan azt hangoztatja, hogy valami nagyobbra van hivatva: nagy fejedelem, lovag lesz, és egykor majd az egész világ tisztelni fogja. Ezt az öntudatot Ferenc sohasem veszíti el. Meggyőződése, hogy hivatása és küldetése van, feladatot kapott, mint próféta isteni sugallatban részesült, életformája tehát érvényben marad a világ végéig. Szinte paradox módon áll szemben ez a prófétai öntudat ugyanilyen erős kicsinység-tudatával: ő csak testvérke, a legjelentéktelenebb kis szolga.

Kifejezetten elősegíti a kegyelem működését rendkívüli érzékenysége a szegények iránt. Már korán felfogja, hogy a szegénység szívbemarkoló, és hogy a lovagiasság és a bőkezűség nemcsak azokra áll, akik viszonzni tudják; elsősorban azok szorulnak rá bőkezűségünkre és lovagiasságunkra, akik semmit sem tudnak visszafizetni. Egyszer ugyan nem vesz észre egy koldust atyja üzletében a tennivalók miatt, de amikor ennek tudatára ébred, mindent otthagy, és a koldus után fut. Ettől kezdve még inkább azon van, hogy kifejlessze érzékenységét a szegények iránt. A kegyelem egy másik, közvetlen indítását láthatjuk a perugai fogságban: Francesco figyelmesen gondozza egyik fogolytársukat, akit elviselhetetlen magatartása miatt a többiek elutasítanak. Belső ösztönzést érez mindazok iránt, akik saját

hibájukból vagy másokébol a
társadalom peremén kénytelenek élni.

Rozetter-Van Dijk-Matura: A.Sz. Ferenc

A hónap szentje:

Chmielowski Szent Albert

(1845 - 1916)

Emléknapja: december 25.

Adam Chmielowski Krakkóhoz közel, Igolomiában született. 18 évesen részt vesz a cári uralom ellen irányuló ellenállási mozgalomban; futarként megsebesül, egyik lábát leamputálják. Barátai Párizsba szöktetik, ahol műlábat kap s a festőművészetnek él: évégett egy ideig Münchenben a Festészeti Akadémiára jár. Elismert festőművészként tér vissza hazájába, Varsóba, ahol bohém festő módjára él, de vallását gyakorolja. Vallásos témájú festményei feltűnést keltenek. Még nagyobb a meglepetés, amikor 35 évesen, 1880-ban belép a jezsuita rendbe. Megkezdí a 30 napos lelkigyakorlatot, azonban olyan aggályok, kétségek támadják meg, hogy búskomor lesz, elküldik a rendből, sőt ideggyógyintézetbe kerül. Lelki egészségét falujában a családi körben kezdí visszanyerni. Bölcs tanácsaival jó hatást tesz rá a falu plébánosa. Majd megismerkedik a ferences III. renddel s annak tagja lesz. Ekkor kapja az Albert testvér nevet: életében és halála után is ezen a néven emlegetik. Ezután Krakkóban műtermet bérel s tovább fest. Egyszer találkozik egy koldussal, aki alamizsnáért kezét nyújtja feléje. Arcában

a megalázott Krisztus arcát fedezi fel. Ez az élmény döntő jelentőségű lesz számára: ettől kezdve a szegények felé fordul, hogy bennük Krisztust szolgálja. Vállalja a hajléktalanok sorsát, közéjük megy, hogy segítsen rajtuk és hogy közel segítse őket Istenhez. Órákat tölt a tabernákulum előtt. Ajánlják neki, legyen szerzetes, de ő azt feleli: Mit tennének nélkülem koldusaim? Egy szép napon megjelenik földszínű csuhában nagy pártfogójánál, Dunajewski krakkói érseknél, s leteszi kezébe a hármast fogadalmat (1887). A következő évben megalapítja a Szegények Szolgái kongregációt, majd négy év múlva a Szegények Szolgálói női kongregációt (mindkettő Szent Ferenc Regulája alapján áll), hogy művét, a szegények szolgálatát kiterjessze és időtállóvá tegye. A szegények szolgálóinak erőforrása az imaélet s mindenekelőtt Isten szeretete. Menedékhelyeket is hoztak létre Dél-Lengyelország szinte minden városában. Tevékenységük által sok munkanélküli talált munkára, elmagányosodottak illeszkedtek be a társadalomba. Albert testvért nemcsak hazájában, hanem azon kívül is mint „második Szent Ferencet” emlegetik. A koldusok barátja gyomorrákban szenvedett és valósággal éhen halt.

1916. dec. 25-én szólította magához az Úr. II. János Pál pápa avatta szentté.

Sírja Krakkóban a sarutlan karmeliták templomában zarándokhely. Halálos ágyán sírva álltak körülötte övéi. „Elég a könnyekből!” – szólt rájuk. „Parancsolom, hogy fogadjátok el Isten akaratát és adjatok mindenért hálát. Hálát kell adni a

betegségért és a halálért is. Akármit is küld Isten, mindent meg kell köszönni, mert minden kegyelem.” Engedelmes fiai halálos ágyánál a Te Deum-ot énekelték, hangjukat az ünnepi harangok zengése kapta szárnyra.

A templom misztériuma

18. Szakrarium

Az apszis mélyén van egy földbe ásott mélyedés, amelyet kőlappal zárunk el. Ide kell önteni a liturgikus mosások utáni vizet, a szentségek megromlott anyagát és különböző egyházi szerek elégetéssel nyert hamuját. A megsemmisítést mindig a tűz végzi el, hiszen tűz által alakul át majd ez az egész világ is.

Ma sok helyen elhanyagolják a liturgikus eszközök illő megkülönböztetését, így előfordul, hogy a kehelytörő kendőt, mellyel a pap a szent vért tartalmazó kelyhet kitörölte, a többi szennyessel együtt mossák, holott előbb tiszta vízben kell kiöblíteni, s az ehhez használt vizet utána a szakrariumba önteni.

Érdekes párhuzam, hogy a zsidóság gyakorlatában a zsinagóga közelében volt egy kamra, amelybe a megrongálódott szentírási kéziratokat tették azzal a céllal, hogy megóvják a megszenteltségtelenítéstől. Egy idő után szintén megszentelt földbe temetve adták át az enyészetnek. Mindazonáltal nem valószínű, hogy a keresztény liturgikus előírás ennek az ószövetségi

gyakorlatnak egyenes leszármazottja, hanem inkább mindkettő ősi szakrális hagyományban gyökerezhet, mely egyben mély és egyetemes emberi jelenség is. Szeretteink fényképet, keze írását őrző levelét nem emeljük-e föl a porból, piszokból? Érezzük, hogy méltatlan volna ott hagynunk ezeket a dolgokat, mert azzal őt magát sértenénk meg.

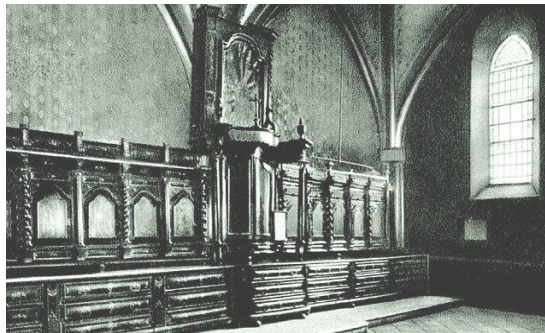
19. Sekrestye

A szent misztériumok ünneplésének és a többi liturgikus cselekménynek előkészítő helye a sekrestye, ezért ez a hely részesül a templom szentségéből. Itt őrzik a liturgikus ruhákat és felszereléseket. A sekrestye sajátos bútordarabja egy dobogón álló oltár vagy asztal (esetleg asztalként is használható szekrény) rajta kereszttel. Ide készítik ki a pap liturgikus ruháit, s az asszisztencia fejet hajtva köszönti a feszületet induláskor, illetve a templomból való bevonuláskor. A szentmisére induláskor a ministráns a sekrestye templom felőli ajtajánál elhelyezett szenteltvíztartóból szenteltvizet nyújt a celebránsnak, és magát is meghinti vele, mielőtt belépnének a templomba.

A sekrestyében nem csupán a liturgia kellékeit készítik elő, hanem itt folyik a pap és a liturgikus szolgálattevők lelki fölkészülése is a szent titkok ünneplésére. Ezért is, meg a templom közelsége miatt is kerülni kell a sekrestyében a hangoskodást, a hosszas társalgást, a világi beszédet. Csak kevés szó essék, az is halkán, s az istentisztelet előkészítése szempontjából szükséges dolgokra korlátozódjék. Jó lenne a régi hagyományt feleleveníteni, hogy minden sekrestyében legyen egy imazsámoly vagy térdeplő - ez korábban szervesen hozzátartozott a sekrestye bú-

torzatához -, rajta vagy előtte a falon a pap szentmise előtt és után mondandó imádságaival. Ez nemcsak a pap összeszedett készülését segítené elő a szentáldozat bemutatása előtt, hanem a sekrestyében tartózkodókra is jó hatással lenne, hiszen a csendben imádkozó pap látványa őket is elcsendesedésre, összeszedettségre hangolná.

P. Barsi Balázs OFM: Mily kedvesek hajlékaid
című könyve nyomán

A Családról

Micsoda merészség volt fiatalon, amikor még nem tudhattuk, hogy az előttünk álló élet mennyi meglepő fordulatot tartogat számunkra, kimondani egymásra az IGEN-t, eltökélten megindulni az egyé válás útján! – mondta egy idős férj. A teljes önátadásban egyé válni és ugyanakkor megmaradni önmagunknak megoldhatatlan feladatnak látszik. Minden ember egyedi, megismételhetetlen teremtménye Istennek, nem adhatja fel egyéniségét, egyedi adottságait, nem is egyesítheti tulajdonságait a másikkal. Hogyan is válhatna egyikük szépsége, ügyessége, okossága kettejük közös, egyesített szépségévé, ügyességévé, okosságává? Ha viszont mindketten megmaradnak maguknak, önmaguk kiteljesedésén munkálkodnak, nem fognak-e egymástól elidegenedni?

Nehezen megválaszolható kérdések ezek azok számára, akik csak a maguk emberi erőire, a természet adta lehetőségekre akarnak támaszkodni. Akiket azonban a Szeretet köt össze, és tudják, hogy „ketten hármásban vannak”, hogy Isten, aki maga a Szeretet, mindig velük van, hiszen Ő is kimondta rájuk az IGEN-t, bátran indulhatnak egymás felé. Nagy titok ez: ahogy a három isteni személy – Atya, Fiú és Szentlélek – egysége tökéletes a személyiségek teljes tiszteletben tartásával, úgy a házaspár is egyé válhat

anélkül, hogy a feleség feladná egyéniségét, a férj pedig magát a család egyedüli képviselőjének, megjelenítőjének tartaná. A titok nyitja pedig a Szeretet: a Szentháromságot a Szeretet egyesíti, a házaspárt is csak a Szeretet teheti egyé.

A férfi és a nő kapcsolatához harmadikként Isten társul: „Ha valaki szeret engem, megtartja szavamat. Atyám is szeretni fogja őt, hozzá megyünk, és lakóhelyet veszünk nála.” (Jn 14,23) A szeretet a feltétel, Jézus semmi egyéb kikötést nem tesz. Az ember tehát szabad, dönthet: kinyitja-e a kaput az Atya, a Fiú és az egység lelke, a Szentlélek előtt, hogy „lakóhelyet vegyenek nála”. Az ember kapcsolataiban teljesedik ki. Minden ember egy kapcsolat gyümölcse, szülei kapcsolata révén jön világra, és kapcsolatok nélkül képtelen lenne felnővekedni, érett emberré válni. A férfi és a nő egymást kiegészítik, kapcsolatuk nélkül egyikük sem teljesedhet ki. A két nem egymásra utaltsága a legalapvetőbb emberi kapcsolat: „Nem jó, hogy az ember egyedül van: alkossunk hozzá illő segítőt is!” (Ter 2,18)

Az emberpár kapcsolatában is Isten képmása, Isten ugyanis természeténél fogva kapcsolat: az Atya, a Fiú és a Szentlélek egymással való kapcsolatában létezik. Az Atya atya, mert Tőle születik a Fiú, a Fiú pedig életét az Atyától kapja, a Szentlélek a személyyé vált szeretet és kommunikáció az Atya és a Fiú között.

Isten kapcsolatban él, kapcsolatban akar lenni legkedvesebb teremtményével, az emberrel, akinek kedvéért az egész világmindenséget megteremtette. Az Ószövetségi Szentírásban sok utalást találunk erre, Isten keresi a kapcsolatot az emberrel Ábrahám, Mózes, a próféták közvetítésével, az Újszövetségben pedig emberré lett Fiát küldi közénk. Jézus

Krisztus megalapítja az Egyházat, melyben az egész emberiség úton van „ember és Isten örök menyegzője” felé. Így válik a házasság Isten és ember szövetségének jelévé.

Bíró László püspök, családreferens

Balázs atya válaszol

Kérdés:

*Halottak napján felmerült bennem a kérdés: vajon mindenki üdvözülni fog?
(Folytatás)*

Balázs atya válasza:

Az „agónidzeszte” erőszakot jelent. Erőszakot, de nem másokon, hanem magunkon, mert csak az ilyen erőszakosoké a Mennyek Országába, az Istennel való közösség itt a földön és Odaát. (Ist. Mt 11,12)

Ez azt jelenti, hogy aki üdvözülni akar, annak szakítania kell a szeretőjével, szakítania kell az anyagiak bálványozásával; szakítania kell a kábítószerével, amire rászakított, stb.

Tehát az, hogy hányan üdvözülnének, vagy hányan kárhoznak el: **NINCS**

KINYILATKOZTATVA.

Ha egyes szentek úgy látják, hogy úgy hullanak az emberek pokolba, mint az őszi legyek: azt helyesen kell értelmezni. Nem a véglegesült pokolba (vagyis az Istennel való szakítás állapotába), hanem annak földi kezdetébe: most vannak a kárhozat állapotában. Amikor az Úr Jézus azt mondja Júdásról, hogy „a kárhozat fia”, nem azt nyilatkoztatja ki, hogy elkárhozott, hanem hogy **most** a kárhozat állapotában van.

És ha az utóbbi 30-40 évben divatos egyházi áramlatok alapján valaki azt hirdeti, hogy mindenki üdvözülni fog: ez a meggyőződése semmi alappal nem

rendelkezik a túlvilágra vonatkozóan. Az ilyen kijelentéssel (elég félreérthető módon) azt szeretnék kimondani, hogy Isten végtelenül irgalmas, hogy „Isten minden embernek üdvözítője” (1 Tim 4,10).

Ez azt jelenti, hogy azoknak, akik engedik magukat üdvözíteni, akik nem állnak neki ellent, ahogy Szent Ágoston mondja: „Aki téged teremtett a te közreműködésed nélkül, nem fog üdvözíteni a te közreműködésed nélkül”.

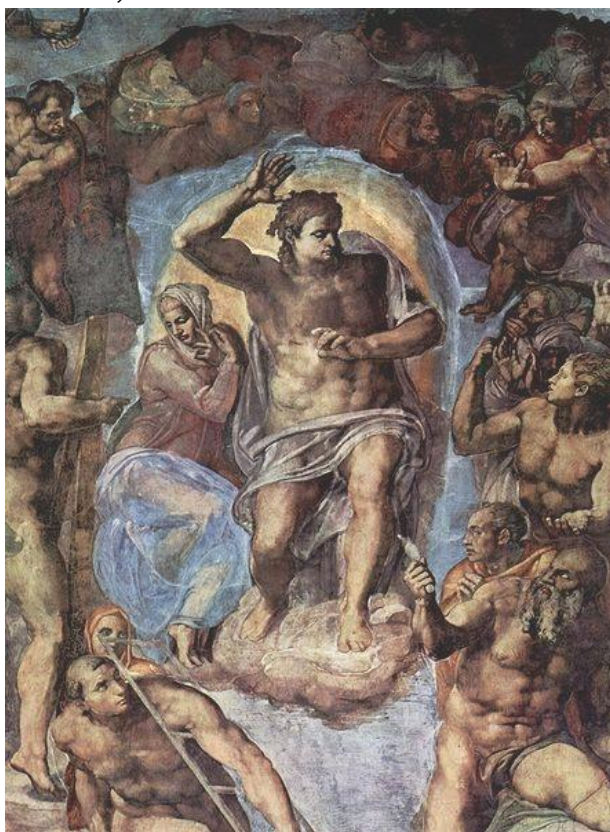
Most! Vagyis „most” (hodie) lehet belépni „agonizálva” Isten Országába, nem a halállal. Most kell meghalni a bűnnek és Jézus Krisztus kegyelmével föltámadni az örök életre, vagyis belépni Isten Országába.

Vége.

Az elmúlt hetekben ismeretlen személyek egy levelet terjesztettek templomunk környékén –

mindenféle kérdés és engedély nélkül. A levél „A Nagy Figyelmeztetés” címmel kerül terjesztésre. A Magyar Katolikus Püspöki Konferencia a levél tartalmát nem fogadja el, az abban foglaltakat az Egyház tanításával nem tartja összeegyeztethetőnek. Jézus Krisztus a végső időkről azt mondta, hogy „sem a napot, sem az órát nem ismeri senki, csak az Atya”.

Szeretettel és nagy határozottsággal kérünk mindenkit, hogy a ferences testvérek engedélye nélkül semmiféle

írást, hirdetményt ne terjesszük a templomban és környékén, mivel ez azt a hamis látszatot keltené, mintha ezek az

írások elfogadottak és az Egyház által jóváhagyottak lennének.

Ünnepek és emléknapiak

December

- 13. Szent Lúcia szűz és vértanú
- 14. Keresztes Szent János egyháztanító
- 26. Szent István vértanú
- 27. Szent János apostol
- 28. Aprószentek
- 29. Becket Szent Tamás

Január

- 3. Jézus Szentséges Neve
- 6. Vízkereszt
- 7. Szent Rajmund
- 13. Szent Hiláriusz

Templomunk hírei

Karácsony közeledtével sokaknak okoz gondot, hogy mit ajándékozzon. Ebben szeretnénk segíteni. Ajándékozzunk lelki könyveket, de mindenek előtt a Szentírást! Néhány ajánlat a Kegytárgyból kínálatából:

Ádám és Éva

Balázs atya a Biblia szentjeiről című füzet sorozatunkban az Ószövetség nagy alakjai mint Krisztusnak, a megtestesülni készülő örök Igének előképei jelennek meg előttünk.

13 kérdés a családról

Balázs atya válaszol című füzet sorozatunk első része a Család Éve alkalmából a férfi és a nő, a házasság és a család témakörét öleli fel, valamint kitér a szüzességgel és cölibátussal kapcsolatos kérdésekre is.

13 kérdés a végső napokról

Füzet sorozatunk második részében Krisztus második eljövételével, valamint a mennyországgal és a pokollal kapcsolatos kérdéseket gyűjtöttük össze.

13 kérdés a liturgiáról

Füzet sorozatunk harmadik részének témája a liturgia, mely a Katolikus Egyház életének forrása és csúcspontja. Balázs atya szerint a liturgikus lelkiség „a fogyasztói társadalom önző mentalitásának legjobb ellenszere”, s így nemcsak az Egyház megújulásának, hanem a társadalom átalakításának is a kulcsa.

Vízkereszt ünnepéhez kötődően szokásban van a házak, lakások megáldása. Ennek a szép szokásnak a gyakorlásában szeretnénk segíteni, amikor közöljük az alábbi áldás szövegét. Imádkozzuk együtt családjainkkal!

Imádság otthonunk oltalmáért

A szent arkangyalok álljanak e ház sarkánál és legyenek őrzői. A tizenkét apostol legyen oltalmazója.

A szent kereszt legyen e ház ajtajain a zár és Jézus Krisztus koronája e ház pajzsa.

Ó, dicsőséges

Szentháromság,

vedd körül e házat és oltalmazd
tűzvészről, árvízről, vihartól,
földrengéstől, tolvajoktól.

Lakóit pedig a betegségtől, járványoktól
és az istentelen emberektől,
hogy semmiféle baj ne éljen minket!

Amen.

**Minden kedves
Testvérünknek boldog,
kegyelemteli Karácsonyt, és
Istentől áldott békeséges,
új esztendő kívánunk!**

ferences testvérek

Sarlós Boldogasszony Ferences Kegyetemplom,

Sümeg, Szent István tér 7.

Telefon: 87/352-983

E-mail: sumegikegy@gmail.com

Web: www.sumeg.ferencesek.hu

A kiadásért felel: P. Barsi Balázs OFM
Szerkesztette: P. Hesz Dénes ofm